

Урасима-Таро

(Японска приказка)

Отдавна, отдавна, въ едно село край морето живѣше бѣденъ рибаръ на име Урасима-Таро.

Една вечеръ, като се връщаше отъ морето, дѣто бѣше ловилъ риба, той срѣщна на пѣтя тѣлпа дѣчурлига. Тѣ носѣха една костенурка, търкаляха я изъ пѣтя и играеха съ нея. А слѣдъ това почнаха да я замѣрятъ и съ камъни и да я удрятъ съ тоягитѣ си.

Урасима-Таро видѣ това и му дожалѣ за костенурката.

— Я слушайте, дѣца, — извика имъ той, — ако мъчите тѣй костенурката, тя скоро ще умре.

— Е, като умре? Я гледай каква е смѣшна, крие си главата!.. Удряйте, бе!.. — викаха дѣцата и заудряха още по-силно съ камъни и тояги.

Урасима-Таро имъ каза:

— Я слушайте, милички: не искате ли да ми я продадете? Продайте ми я, пари ще ви дамъ за нея!

Дѣцата спрѣха.

— Е добръ, да ти я продадемъ... Дай паритѣ!

Урасима-Таро имъ заплати, а тѣ грабнаха паритѣ, припнаха и избѣгаха. Урасима-Таро обърна костенурката, поглади я любезно по гърба и започна да ѝ говори:

— Бѣдничката!... Казватъ, че бѣлиятъ жеравъ живѣе хиляда години, а костенурката десетъ пѣти повече отъ него!... И тѣй, ти си най-старата, може би, въ свѣта, а какъ щѣше да загинешъ отъ тия лоши дѣца!... Бѣдничка!...

И Урасима-Таро взе костенурката, повърна се назадъ къмъ морето и я пусна въ него. Слѣдъ туй си отиде дома.

